

ROMÁN KÖLTŐK

NA VÉGRE

— G. SILVIU —

A Circus Maximusban, a vérmoeskolt arénán,
Míg lázas szemetekben vibrált lengé remény,
Évezredek mozdultak, úgy jött az éj s a fény rám,
De minden álmotokban ott voltam egyre én!

A gondolat úgy mart föl engem, mint az égő seb,
Hajónál gyorsabban, mint elszálló madár már;
Felhő és az álom és minden, ami még ősebb,
Csak engem keresett a fényözön határnál.

És én voltam tinéktek már a puha vatta-tok,
Mind dél és északon, akárhol ring a lét ám,
A szolganép fölkél és megmozdul álattatok,
Szabadságot akar és kúszik föl a létrán.

Na végre! Elvtárs, bezárult előtted e börtön,
A zászlók óceánja dús színével szakad rád,
Akard, hogy zuhogó fényével előntsön,
A dobogó ütem, az ébredő szabadság!

Fordította: ZELEY FERENC

A HÁROM KIRÁLY

— VICTOR EFTIMIU —

Hosszú fényével gyűlt a hajnal,
Keletről robbant s nyugaton át, —
Tevékkal készültek az útra,
Gyorsabban, mint a katonák.

És estétájt ezer rőt csillag —
Mit a teremtő keze rád szór;
Egyikük már nyúl is értük
A legmagasabb tevehátról.

Fordította: ZELEY FERENC

KIFESZÍTETT MELLEL

— MIHAI BENIUC —

Mindegy, hogy én mondom vagy más. Beszéljen
Bennünk, ki a kaszát tartotta kézben
S az eke szarvát szent barázdát szántva.
Akárki mondja, dalra nyílik szája.

Nem kell sem hír, sem gazdagság nekem,
S mint multban, jármom most sem tűrhetem.
De mint enyéimtől nem kérde senki,
Hogy kell-e a földekbe vetni,

Igy én, aki most tele kézzel
Szórcm a fénynek magvát széjjel,
Nem kérdezem, mit gyűjtötök be,
Úgyis kikél a föld gyümö'cse!

Nem sietek,
Ez őrzött nemzedékeket.
Mehét így egy vagy ezer évig,
Az én napom örökké fénylik!

Fordította: HARS ERNŐ

TALALKOZÁS

— ARON COTRUS —

A história

Századainak szálló porán át,
Felédve a mult sok-sok hibáját,
Együtt ballag Dózsa és Horia...

Testvérkezet

Nyújtotak ők a szakadék felett,
Mely századok bűne óta mélyül
S elválaszt minket Árpád népétül...

Fordította: BREZNAY BÉLA

JON

— ARON COTRUS —

Jon a neve és bocskora rongyos.
Élete kín és szidalom-özön.
Ha bárói vagy grófi sarjat lát,
Kucsmáját lekapja s messziről köszön.

Jon a neve és annyit lát csupán,
Hogy a búzából, melyet ő vetett,
Kalács kerül a gróf asztalára,
Ő meg nem kap, csak penészes kenyeret.

Jon a neve és a háta görnyedt.
Tekintete a földet túrja csak.
Tán még sohasem nézett az égre,
Mit valamiért annyian áldanak...

De nem késő még: eljön az idő
És feleszmél majd mind a sok-sok Jon:
Széjjelnéz végre saját portáján,
Hogy egy akaraftal, bátran összefogjon!

Fordította: BREZNAY BÉLA